

[Socialministeren.]

efter måske lang tids sygdom kunne træde til, og dette vil ofte være på et så sent tidspunkt, at skaden er sket.

Den anden hovedbegrundelse bag princippet om også at medtage funktionærer og tjenestemænd er den øgede tryghed i ansættelsen, som opnås for den ansatte. For funktionærernes og tjenestemændenes vedkommende er det nemlig tanken, at arbejdsgiveren skal indtræde i retten til den ansattes dagpenge i det omfang, der udbetales sygeløn. Der er fordele her både for den ansatte og arbejdsgiveren: Arbejdsgiveren har den fordel, at han som følge af refusionsbetalingen får fordelt risikoen for sygdom hos de ansatte. Som følge heraf vil de ansatte ikke på samme måde som i dag være udsatte for at blive afskediget på grund af sygdom.

Reglen om refusion af dagpengene til arbejdsgiveren vil således navnlig være en værdifuld hjælp til en betryggelse af de ældres forhold, da særlig denne gruppe er noget mere udsat for sygdom. Jeg skal i denne forbindelse henvise til den debat, der flere gange har været ført i Folketinget om netop de midaldrenes og de ældres beskæftigelsesproblemer.

De selvstændige erhvervsdrivende skal også medtages i dagpengesikringen, således at denne gruppe fremover på lige fod med lønmodtagerne får ret til dagpenge fra det sociale udvalg efter 5 ugers sygdom. I dag er de selvstændige henvist til selv at forsikre sig frivilligt mod følgerne af indtægtstab under uarbejdsdygtighed. En sådan ordning kan aldrig være socialt tilfredsstillende, da den altid vil være til fordel for dem, der i forvejen har råd og omtanke nok til at forsikre sig.

Hvad angår de første 5 ugers sygdom, skal lønmodtagerne i denne tid have dagpengene udbetalt af arbejdsgiveren. Denne ordning med en såkaldt arbejdsgiverperiode vil jeg senere vende tilbage til. De selvstændige, som jo ikke har en arbejdsgiver, skal i stedet have adgang til at sikre sig frivilligt for denne periode mod betaling af et yderligere bidrag.

Det er endvidere tanken, at også personer med husligt arbejde i hjemmet, som ikke automatisk vil blive dækket, da der ikke er et indtægtstab, skal kunne sikre sig frivilligt med ret til dagpenge for hele sygeperioden.

Der er her stort set tale om en fortsættelse af den tilsvarende frivillige ordning for husmødre, som administreres af sygekasserne, men med den forskel, at også mænd vil kunne sikre sig, hvis de i øvrigt opfylder betingelserne.

Med gennemførelsen af forslaget vil vi også på dagpengeområdet få afskaffet den urimelige forskelsbehandling mellem forsørgere og ikke-forsørgere.

Som jeg nævnte i min indledning, er der en række konkrete punkter i den forrige regerings forslag, som jeg ikke kan tilslutte mig, og som jeg ønsker forbedret. Jeg vil her gerne henvise til indlægget fra den socialdemokratiske ordfører, da det tidligere forslag var til 1. behandling den 4. juni sidste år. Der blev dengang fremhævet tre vigtige områder, som burde ændres, nemlig ventetiden, varighedsbegrænsningen og størrelsen af dagpengene.

Ventetiden skal efter det foreliggende forslag helt afskaffes. Der er mange, der ikke har råd til at miste selv få dages indtægt og derfor nødsages til at fortsætte med at arbejde i stedet for at blive hjemme og pleje helbredet. Det er også ud fra grundtanken om ligestilling mellem befolkningsgrupperne uden rimelig begrundelse, at nogle grupper får indtægtsdækning straks og nogle med en tvivlsom grundelse må vente.

Det andet område, som jeg foreslår forbedret i forhold til tidligere, er afskaffelsen af varighedsbegrænsningen for ydelsen af dagpengene. Nu er det naturligvis ikke min tanke, at man herved kritikløst blot skal kunne udbetale dagpenge uden ende til skade for bestræbelserne for at støtte den syges tilbagevenden til sit erhverv.

Det har imidlertid vist sig, at et ikke ubetydeligt antal sygetilfælde under den gældende sygedagpengeordning bliver standset på grund af 1 års grænsen. Da vedkommende stadig skal have midler til at leve for, er resultatet blot den for mange, at der må ydes støtte efter en anden social lov, f. eks. forsørgsloven. Der kan endvidere henvises til erfaringerne fra ulykkesforsikringsloven, hvor der i praksis har vist sig et klart behov for i nogle komplicerede tilfælde at kunne udnytte adgangen til at yde ulykkesdagpenge ud over 1 år.

Varighedsbegrænsningens ophævelse må ses i sammenhæng med den meget vigtige